

QUIN GUST TÉ LA LLUNA?

Feia molt de temps que un grup d'animals volien saber quin gust tenia la lluna. Era dolça o salada? Només volien tastar un trosset petit. A les nits, miraven cap al cel, es posaven de puntetes i estiraven el coll, les cames i els braços intentant agafar-la. Però no servia de res, ni l'animal més gran la podia tocar.

Un bon dia, la petita tortuga va decidir pujar a la muntanya més alta per tal de poder arribar a la lluna. Des d'allà dalt, la lluna estava més a prop. La tortuga va aixecar el cap i la closca però, tot i això, no la va poder tocar.

Així que la tortuga va demanar ajuda i va cridar a l'elefant.

- Elefant!, vine!
- Si puges a la meva closca segur que la podrem tastar

La lluna es va pensar que era un joc. I, quan l'elefant és va pujar damunt de la closca de la tortuga i estava a punt de tocar la lluna... Aquesta divertida és va allunyar a poc a poc. I l'elefant no va poder tocar la lluna...

- Girafa! Vine!
- Vinga va! Pujat a la meua esquena i segur que l'arribarem a tocar. La girafa va pujar a l'esquena de l'elefant i va començar a estirar el coll. Però la lluna, en veure la girafa, va fer un saltet i es va moure una mica més amunt.
- Zebra! Vine!
- Corre! Puja't ràpid a la meua esquena i ens aproparem a la lluna.

La lluna li va agafar gust al joc i quan la zebra estava a punt de tocar-la... Es va tornar a enlairar un poc més.

- Lleó! Vine!
- Puja a la meua esquena i arribarem a tocar la lluna. I el lleó va pujar corrent, però quan la lluna va veure el lleó, d'un salt la lluna es va apartar una mica més.
- Guineu!, vine!
- Enfila't a la meua esquena i segur que ho aconseguim la guineu d'un salt va pujar sobre l'esquena del lleó i quan ja estava a punt de tocar-la... La lluna la va mirar i, ale-ho! Cap amunt una altra vegada.
- Mico! Vine!
- Apa, enfila't a la meua esquena! El mico, que era molt ràpid, va allargar el braç, la mà, quasi podia olorar-la...

Però tampoc, la lluna, que era molt llesta, va tornar a pujar cap amunt.

- Ratolí! Vine! La lluna es va quedar mirant el ratolí i va pensar:
- Segur que un animal tan petit no em podrà agafar mai.

I com que la lluna estava un poc cansada d'aquell joc, es va quedar on era. Aleshores, el ratolí va pujar sobre la closca de la tortuga, sobre l'esquena de l'elefant, sobre l'esquena de la girafa, sobre l'esquena de la zebra, sobre l'esquena del lleó, sobre l'esquena de la guineu

Sobre el cap del mico i... Sabeu que va passar? que d'una mossegada li va prendre un tros, un trosset petitet però suficient per poder tastar el gust que feia la lluna.

- Oh! De què fa gust la lluna? - van preguntar tots

- Proveu-la, proveu-la....i així el ratolí va donar un trosset al mico, a la guineu, al lleó, a la zebra, a la girafa, a l'elefant i a la tortuga. I cadascun d'ells va trobar que la lluna tenia el gust d'allò que més li agradava.

Aquella nit els animals van dormir molt i molt juntets. Però sabeu? A prop de la muntanya, en un llac, hi havia un peix que ho havia vist tot i no entenia res:

- I ara! Tant d'esforç per arribar a la lluna que hi ha al cel i no saben que aquí a l'aigua en tenen una cada nit!!

TAGS:

Colaboración, compañerismo, contribución, cooperación, crecimiento, entrega, familia, sabiduría